

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 11. De peccatis contrariis Charitati in nosmetipsos,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

comparatione cum quacumque creatura, quam plus, aut æque æstimes, non est quidem malum: amor tamen imperfectus est: quoniam si non minus, saltem non plus eam ratione amatur Deus, quam amaretur creatura. Quæ doctrina est Nauarri in Ench. cap. 1. num. 11. & cap. 11. num. 8. & 15.

104. In quo tangit etiam (D. Thoma & Soto citatis) quod non est hic tacendum: indirecte creaturam plus diligere quam Deum, non esse contra hoc præceptum: quia id contingit omni peccanti mortaliter: qui quatenus vult aliquid contra Dei præceptum obligans ad mortale, censetur indirecte plus diligere illud, quam Deum: At non omnis peccans mortaliter, transgreditur hoc præceptum: alioqui enim quoties quis peccaret mortaliter, committeret duplex peccatum mortale: vnum contra istud, & alterum contra aliud præceptum: vt contra secundum Decalogi, si peccaret, & sic de aliis: quod nimis durum est.

CAPVT XI.

De peccatis contrariis charitati in nosmetipsos.

SUMMARIUM.

105. Peccatum per excessum contra charitatem in nosmetipsos.
 106. Peccatum per defectum contra eandem.
 107. De acedia, in quo consistat, & vnde oriatur.
 108. Acedia peccatum est de se mortale, & quomodo veniale sit ex accidenti.
 109. De sex filiabus Acediæ, quomodo vnaquæque earum sit peccatum, & quale.

105. **C**ONTRA charitatem seu amorem nostri ordinatū, peccare possumus, tum per excessum, tum per defectum: per excessum quidem cum nos ipsos nimis amamus: quod tunc solum censetur de se mortale, tanquam destruens in nobis charitatem, cum per illud præferimus nos Deo; quod charitati repugnat: non autem cum præferimus nos proximo, quia post Deum in ordine charitatis secundus locus nobis datur. Hoc genere peccati iudicandus est contaminare se, qui penam inferni ita timet & præmium beatitudinis ita expectat à Deo, vt id ipsum quod timet vel sperat, Deo præferat: secum statuendo quod noller obtemperare Deo, si tale malum non immineret, aut tale bonum non esset habendum.

106. Per defectum vero contra eandem charitatem possumus peccare non diligendo nos satis: vt contingit cum salutem nostram siue temporalem siue spiritalem negligimus. Vt autem neglectus salutis temporalis peccatum sit mortale, tres conditiones requiruntur. Prima, vt malum quod inde provenit negligenti sit graue: vt mors, mutilatio, morbus grauis & diuturnus. Secunda, vt idem negligens aduerterit, aut aduertisse debuerit tale malum, ex tali neglectu sequuturum. Vnde excusari possunt à mortali, qui ex gula comedunt nonnulla quæ mortem ipsis adferunt, cum mortifera esse nesciant ne teneantur scire; vt nec studere medicina. Tertia, vt non sit rationabilis causa curis patiatur tale corporis detrimentum: De neglectu vero salutis spiritualis iudicandum est; tum per hoc documentum. Quod mortaliter peccet quisquis bonum temporale præferat æternæ suæ salutis; vel iis quæ sunt ad illam necessaria; vt est obsetuatio præceptorum: tum perea quæ traduntur de acedia capitali vitio, de qua pluribus quidem D. Thomas 2. 2. quæst. 35. sed sufficit ad nostrum institutum sequentia notasse.

Nota de Acediæ.

107. **P**rimum est, quod acedia negligentiam quendam importet, indicari tum ipso nomine quod Græcum est ἀκείδία; Latine sonans incuriam: tum etiam per illud quod ex D. Damasceno D. Thomas habet art. 1. eam esse quamdam tristitiam aggravantem, sicque deprimentem hominis animum, vt ei nihil agere iubeat. Consistere au-

tem in tristitia qua homini bonum suum spiritale displicet. Quod bonum, est tum beatitudo æterna, tum bona ad eam consequendam ordinata: vt charitas, opera virtutum, præcepta diuina, sacramenta & huiusmodi alia: adeo vt homo ipse quasi nolit, & fastidiat, se capace esse talis boni, seque ad illud ordinari; atque rerum spiritualium velut nauseam patiatur. Quod quidem oritur ex duplici fonte: nempe ex nimio affectu, quo res temporales prosequitur: & ex auersione quam habet à laboribus & curis, quibus spiritualia bona sunt comparanda. Quæ auersio sequi solet prædictum affectum, per quem perditur gultus honorum spiritualium, eoque perditio diuina tanquam laboriosa auerſari contingit.

Secundum est, acediam peccatum esse de se mortale: quod D. Thomas in seq. art. 3. probat: tum per illud D. Pauli in 2. ad Cor. cap. 7. Tristitia sæculi mortem operatur: tum quia repugnat charitati danti vitam animæ. Cuius repugnantie manifestum argumentum est, quod charitatis sit ad gaudium (ipsi acediæ omnino contrarium) nos inclinare. Etenim is qui ex charitate diligit se propter Deum, consequenter gaudet de bono diuino, per quod ipse ad Deum ordinatur. Quia igitur peccatum mortale est illud quod animæ charitatem amittit, qua vivit Deo: sane acedia iudicanda est peccatum esse de se mortale.

Ex accidenti autem censetur venialis. Tum quando plenus rationis consensus defuerit: vt solet, cum suboritur tristitia quædam internæ, quibus consensus plenus non adhibetur. Tum etiam quando materia censenda est hoc nomine leuis, quod homo non tristetur vere de bono diuino secundum se: sed secundum aliquam circumstantiam loci aut temporis: vt qui de ieiunio, quod certo die seruandum est, aut de concione quæ certo loco habenda est tristatur quidem, non tamen absolute tanquam nolens ieiunium esse, aut concionem, aliud ve ad salutem animæ conducens.

Tertium est, acediam constitui vitium capitale: cuius sex sint filie, malitia, rancor, pusillanimitas, desperatio, torpor, & euagatio mentis: de quibus agit D. Thomas in cit. quæst. 35. art. 5. Nobis autem sufficit notare cum Toletio in fine tractatus de septem peccatis mortalibus: malitiam esse, qua homo odio habet ipsa spiritualia bona in se, quæque vellet ea non esse: aut qua ipsum penitet benefecisse, & impleuisse quod tenebatur facere, aut etiam qua contemnit Dei beneficium, desiderando se non esse natum: aut non cognouisse Christum, &c. Hæcque est de se peccatum mortale, vt potè aperte contraria charitati; qua debemus diligere nos ipsos propter Deum. Rancorem vero est, quo fastidit & auerſatur quis eos homines (vt concionatores & religiosos viros) qui ad spiritualia amplectenda inducunt. Hunc non esse peccatum plusquam veniale idem author ait: addita exceptione nisi coniungatur cum odio quo talibus hominibus notabile damnum optetur. Pusillanimitatem autem esse, quæ homo non audet quæ perfectionis sunt amplecti. Hæcque ob humanam infirmitatem qua fouetur, non videtur peccatum esse plusquam veniale. De desperatione quid sit, & quale peccatum sit, satis constat ex secunda parte præcedentis capitis 7. Torporem porro esse, quo quis negligit suam salutem, omitens facere quæ ex præcepto tenentur. Quod cum sit contra charitatem, qua debet suam salutem æternam diligere, dicente Domino Matth. 19. Si vis ad vitam ingredi, serua mandata, dubium non est de se peccatum esse mortale. Euagationem denique mentis esse defectum attentionis, quæ in rebus spiritualibus exequendis adhibenda est. Quæ tunc censeri debet mortalis, cum notabilis est, & culpabilis: attentioque contraria requiritur ad impletionem præcepti obligantis sub mortali; prout requiritur ad impletionem præceptum de recitandis horis Canonis, & de celebranda vel audienda Missa.